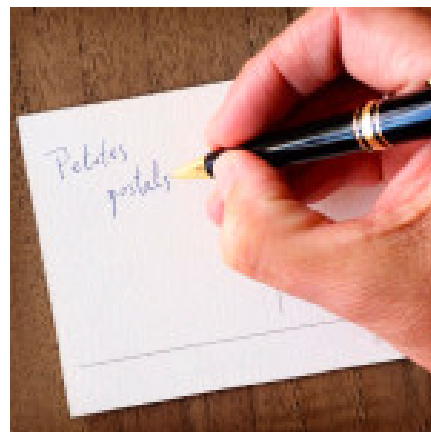

Les variacions de l'amor.

Sabeu que estic. Sempre present.

Sóc amb vosaltres en el més absolut dels silencis.

Us ho heu de creure.

Heu de tenir fe en mi, de la mateixa manera que, amb vosaltres, jo la tinc.

Esteu sempre en els meus pensaments. Sou múscul i cor, alegria que en mi batega. És com l'estat de l'enamorat, però superat per aquell altre de la donació absoluta i gratuïta, total.

Sou meus, una part meua, un bocí profund del meu amor que aprén i es renova a contracor, que transforma les calamitats, les absències i aquesta solitud en què, de vegades, es capbussa.

Al moll de l'os que em sosté hi ha unes petites vibracions, els fofers de la felicitat que, per vosaltres, m'arriben.

No mai podria tornar-vos, ni amb les paraules més sensuals i directes escrites, aquesta emoció de sentir-me viu, un ésser que tot i ser material, s'escapa i es transforma en un esperit lliure, enamorat.

Ara veig com tremola l'ombra de la carrasca en l'arenita, una despreocupada formiga s'hi passeja. Capte els ocells més llunyans i els seus cants; Jana, asseguda a la vora, respira.

No són aquests mots una abstracció: constrènyer aquesta felicitat i expandir-la a tothom; vessar-la, notar-la en el sol que ens acarona, en la terra que m'acull, en el pas de la sang del meu cos que amb mi camina.

Lluitar amb amor, reconèixer l'Altre, acceptar els errors, no prejudicar mai ningú, ser vent que balla sobre els tous dels dits, la mà sempre oberta.

En aquesta quietud que m'envolta, ara mateix tots sou presents.

No tingueu mai por d'agafar-me-la, perquè us pertany: us dec la Vida.